

Adrian DINIȘ

Născut la 4 iulie 1986 în București, student al Universității Româno-Americane în anul al III-lea, în cadrul Facultății de Informatică Managerială, Adrian Diniș este membru al atelierului de creație „Poezie în viață”, desfășurat la Biblioteca Metropolitană București, și posesor al câtorva premii literare: Premiul I și premiile revistelor „Vatra” și „Convorbiri literare” la Concursul de Poezie „Provers”-Nicula; Premiul al II-lea și premiul revistei „Poesis” la Concursul Național de Poezie „Nicolae Labiș”-Suceava-Mălini; Premiul al III-lea la Concursul „Moștenirea Văcăreștilor”, toate în anul 2007. Este cel mai recent laureat (Premiul I) al Concursului Internațional de Creație Literară „Veronica Micle”.

poem pe care mi l-am spus de-a lungul dîmboviței

iarba crește înaltă o dai cu grijă la o parte
ca pe bretonul unei fete înainte s-o săruți
să vezi un cărăbuș nu știi că e ca și cum ai zice
că studiezi cu lentila încinsă la soare o furnică

nu știi că ești de fapt ființa aceea minusculă
iarba e un lan de porumb imens ai senzația că
cineva te urmărește îi auzi respirația în ceafă

fugi de cineva care te urmărește să îți ia viața
tot lovești cu coatele să-ți faci loc iarba ar fi trebuit cosită
porumbul te încetinește uneori te împiedici
simți că vine tot mai aproape tot mai repede

te miști tot mai încet obosești nu mai poți
să mergi în sensul invers curgerii rîului
și să îi schimbi direcția

dai față în față cu sperietoarea
ochii ei te urmăreau în tot timpul ăsta
și n-ai făcut decît să vii singur la ea nu mai suporti
ai vrea să-i scoți ochii dar abia acum vezi

în locul lor sînt scobituri adînci
ciorile ciuguleau din ochii ei
ca și cum ochii erau încă acolo

e ca atunci cînd mergi pe stradă
și intri într-o pînză de păianjen
pe care n-o vezi dar poți să o simți

o îndepărtezi ușor de pe tine
nu mai rămîn decît particule mici insignifiante
împreună cu aerul de pe piele

dar ouăle minuscule rămîn în porii tăi
și ești un cuib de păianjeni
după ce adormi păianjenii îți ies din gură

ți se plimbă pe frunte apoi pe tot corpul
te trezești gîdilat nu de mișcarea lor ci de o mușcătură
și rămii doar cu senzația coșmarului

păianjenii sînt deja duși în colțurile camerei
își țes pînza și te pîndesc
cu pretextul că așteaptă insectele

dăm din împlinire peste temerile noastre
și sfîrșim închiși cu ele

colaj

sînt omul care se plimbă noaptea tîrziu
pisicile negre se feresc să le trec prin față
pe ascuns adăpostesc un pui de vrabie sub aripă
la ora asta nici măcar ochii verzi de pisică neagră
care se șterg pe bot de sînge nu mai luminează
sînt fata care ascultă ore în șir același spectacol
nimeni nu observă nici măcar că e o ciudată
stîrnește doar curiozitatea actorilor cîteodată ar vrea
să se întîmple același lucru cu vocile din căști
le-ar vorbi mai frumos le-ar și cînta poate
cu muzica ar fi mai prietenoasă
pînă ar ajunge să danseze fericită în autobuze
fără ca nimeni să înțeleagă fericirea ei
sînt unul din acei geeks care devin supereroi
sînt a opta zi din săptămîină
noaptea ce a urmat după cînd Dumnezeu s-a odihnit
mîinile ce-așteaptă să vină pe lume copil nedorit
sînt fetusul avortat care scrie poezii de dragoste mamei
sînt mingea umplută cu bolovani care rănește trecătorii
și face fericiti copiii de lîngă
sînt caruselul sinistru bombele de apă care se sparg de asfalt
petardele care orbesc sau produc infarct
sînt fata prea frumoasă pe care nimeni n-o invită la bal
de teama refuzului fata care de frică
să nu rămînă fată mare și-a tras-o cu tot căminul
sînt mama sterilă care ține în brațe o fantomă
și mîngîie pe creștet perna brodată cu fluturi
sînt lumina devenită o băbuță mioapă
care nu poate să treacă singură strada
dar traversează lumea din periferie în periferie
pentru că a auzit ea că acolo e mai ieftin mărarul
și se scumpește lumina
sînt moșul care se îngheșuie în autobuz și se ceartă cu tinerii
sînt baba ta dintr-o zi de martie ploioasă
sînt mașina de cusut vise care știe doar să peticească
piticească sentimentele mari
sînt tînarul mai pur decît un miligram de heroină
care și-a băgat picioarele în ea de viață
pentru că totul e marfă și mai bine
și-ar fi vîndut virginitatea pe net
decît să iubească
sînt adrian cel cu săpun pe cruciuliță stau întins în cadă
apa fierbe ca un ceai pentru bolnavi
adrian e plicul de ceai negru
ba nu adrian e ceaiul japonez de la cărturești
floarea care se deschide
mîna mi se clatină ca pendulul unui ceas
în ochii mei aproape că se aude un rînjit
adrian e mai pur decît un miligram de heroină